

Баштан

Василь Чухліб

Тарасикова мама — доярка. Вона щодня ходить на ферму і вже, мабуть, цілу річку молока надоїла.

Навесні Тарасик з мамою посіяли біля будинку тваринників квіти. Усякі — гвоздики, нагідки, настурції, чорнобривці. В торбинці з насінням було кілька кавунячих зернят. Тарасик посадив їх на пагорбку за квітником.

Мама корів доїть, а Тарасик на своєму баштані господарює. Зіп'яв з лози курінь — звичайно, не такий, як у дідуся Матвія на колгоспному баштані, менший. Обгородив баштан тинком. За плечі — рушницю з соняшника, і походить по баштану, пильнує, щоб яка корова сюди не заскочила.

Пов'юнкувало кавуняче гудиння, засріблилося. А згодом з-під листя маленькі кавунчики вигулькнули. Щодня приглядається до них Тарасик: чи підрастають?

На фермі були збори. Всі доярки зібралися в червоному кутку. І Степан Іванович сюди прийшов, голова колгоспу. Він сказав, що найбільше молока надоїла Варвара Семенівна. А це ж — Тарасикова мама! Голова колгоспу вручив їй оксамитовий червоний вимпел. Усі голосно заплескали в долоні. А Тарасик прожогом з кімнати і чимдуж на свій баштан. Зірвав найбільшого кавуна і щодуху назад.

— Це тобі, мамо, від мене!—мовив Тарасик, ледве переводячи подих.

Мама тримає в руках вимпел і кавун, а доярки і Степан Іванович аплодують.

Потім мама розрізала кавун, а він як жар. Кожному дісталось по скибочці. Усі їли й прихвалювали:

— Ну й смачний кавунець!

— А це тому, що Тарасик сам його виростив! — сказала мама.

Степан Іванович підморгнув Тарасикові і говорить:

— Доведеться тебе, Тарасику, до діда Матвія на колгоспний баштан помічником призначити.